

РЕШЕНИЕ

№ 6589

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 18.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **7595** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ) във вр. с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „ДЕЛТА ТУРС 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], против решение № 000030-6808/26.07.2022г. на заместник изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП). С оспореното решение зам.изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение искането на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта (ЗХ) в размер на 100 000 лева.
Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон. Твърди, че лицензът на дружеството е за организиране на хазартни игри в игрално казино, като облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) – „Данък върху хазартната дейност. Твърди, че настоящата редакция на чл. 30, ал. 6 ЗХ напълно изключва дължимостта на таксата, тъй като съгласно чл. 30, ал. 7 ЗХ за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 от ЗХ, която пък препраща към таксите уредени в Тарифата за държавните такси, които се събират по Закона за хазарта. Сочил, че дружеството се облага с алтернативен данък по ЗКПО, поради което дължи единствено таксата по чл. 30, ал. 1 ЗХ. В подкрепа на горното представя декларациите на дружеството по чл. 246 от ЗКПО и доказателства за заплащането на данъка. По изложените съображения жалбоподателят счита, че платената такса с преводно нареждане от 11.05.2021 г. по чл. 30, ал. 6 от ЗХ е

недължимо платена в полза на НАП и иска от съда да отмени обжалваното решение и задължи административния орган да издаде решение, с което таксата да бъде възстановена. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът не се явява в открито съдебно заседание и не изпраща представител. Ведно с изпратената преписка на 16.08.2022г. с вх. № 30268, дава становище за неоснователност на жалбата, като моли, същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество тя е основателна.

С искане с вх. № 26-Д-408/04.07.2022 г. на Централно управление на НАП жалбоподателят е поискал да му бъде възстановена държавна такса, като недължимо платена. Таксата била преведена по сметка на НАП с платежно нареждане от дата 11.05.2021 г. (л. 56 – от делото), с посочено основание чл. 30, ал. 6 от ЗХ, в размер на 100 000 лв.

От фактическа страна издателят на оспорения акт взел предвид, че с решение № 000030-1331/22.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, е бил издаден на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за игрална зала с адрес: [населено място], [улица] (л.15-17), за срок от 10 години. От правна страна приел, че заявителят неоснователно твърди, че не дължи таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, тъй като тя се дължи независимо от такса по ал. 1 на чл. 30 от ЗХ. По горните съображения е счел, че жалбоподателят дължи в условията на кумулативност държавна такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ в размер на 15 000 лева и държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 100 000 лева.

В искането за възстановяване на таксата дружеството е посочило, че към момента на подаване на заявлението за издаване на лиценз за срок от 10 години за организатора не е съществувало задължението за заплащане на тази такса. Твърди, че и по настоящата редакция на закона не се дължи такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, тъй като съгласно изричната разпоредба на ал. 7 на чл. 30 ЗХ, за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 от закона. В тази връзка намира също, че е недопустимо за една и съща административна услуга да се заплащат две държавни такси, като счита за недължимо платена от него втората такса в размер на 100 000 лв.

Заместник изпълнителният директор на НАП не възприел тези доводи и с процесното решение отхвърлил искането на дружеството, с мотиви, че за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, по влязло в сила решение № 000030-1331/22.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП таксите по чл. 30, ал. 1 ЗХ и чл. 30, ал. 6 ЗХ се дължат в условията на кумулативност. Изложил е съображения, че следва да се прави разлика между двата вида такси. Според административния орган таксата по чл. 30, ал. 1 ЗХ не е част от изискванията за издаване и поддържане на лиценза, а е условие за получаване на такъв и възниква като задължение за организатора след влизане в сила на решението, докато таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ е такса за надзор над хазарта и хазартните дейности, която защитава както

частния интерес, така и публичния интерес.

В мотивите на оспорения акт се посочва и, че от разпоредбите на чл. 29, ал. 3 чл. 30 ал. 1, ал. 6 и чл. 10 от ЗХ, разгледани в тяхната свързаност, е видно, че изпълнителният директор на НАП действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да събере всички предвидени в действащото законодателство държавни такси от искателя, преди да пристъпи към издаване на удостоверение за издаден лиценз по влязло в сила негово решение по ЗХ и към фактическото му предоставяне на искателя. Съгласно разпоредбите на чл. 3, ал. 1 и чл. 4, буква „о“ от Закона за държавните такси /ЗДТ/, административният орган - оказващ административната услуга или издаващ искания документ, е длъжен да събере определените със закон държавни такси при предявяване на искането за извършване на действието и/ или при издаване на искания документ. Доколкото освобождаването от заплащане на дължими държавни такси се регламентира също със закон, в случая такава правна възможност не е предвидена спрямо искателя нито в ЗХ, нито в лимитативно изброените в чл. 5 от ЗДТ случаи на освобождаване от държавни такси.

По тези съображения ответникът приел, че искането за възстановяване на държавната такса в размер на 100 000 лева по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, преведена от жалбоподателя на 11.05.2021 г., се явява неоснователно и го оставил без уважение с оспореното решение. Последното подлежи на обжалване пред Административен съд - [населено място] съгласно чл. 28, ал. 1 ЗХ.

При така установената фактическа съдът, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт и намира следното.

Решението е издадено в предписаната от чл. 59, ал. 1 АПК писмена форма, като съдържа задължителните реквизити, посочени в ал. 2 на същата разпоредба. Оспореното решение е издадено от компетентен орган – заместник изпълнителен директор на НАП, съгласно възложените му функции да упражнява правомощията на изпълнителния директор на НАП за периода от 25.07.2022 г. до 26.07.2022 г. със Заповед № ЗЦУ-1338/22.07.2022 г. на изпълнителния директор на НАП.

Посочени са фактическите и правните основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност. При издаването на решението съдът намира, че не са налице допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Решението е постановено при неправилно е приложение на материалния закон.

Съдът споделя становището на ответника, че таксите по чл. 30, ал. 1 и ал. 6 ЗХ са различни по своето естество и характер, но това не обуславя извод за тяхната приложимост винаги в условията на кумулативност. В случая административният орган не е взел предвид разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) се събират само таксите по ал. 1 на същата разпоредба. В този смисъл е основателен довода на жалбоподателя, че според вида на организираните от него „хазартни игри с игрални автомати в игрална зала“, дейността му попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 от ЗКПО (облагане с алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен), в който случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ.

Издаденият лиценз с решението от 22.04.2021 г. е за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на

Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл. 242, ал. 1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон, като на основание чл. 218, ал. 1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. От горното следва извода, че издаденият на дружеството лиценз с решението от 22.04.2021 г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1 на чл. 30 ЗХ, поради което, неоснователно е в случая събирането на такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

По изложените съображения оспореното решение е неправилно поради противоречието му с материалния закон и следва да бъде отменено. Преписката по искане с вх. № 26-Д-408/04.07.2022 г. за възстановяване на платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ следва да бъде изпратена на органа, с указания за възстановяване на поисканата сума от 100 000 лв. като недължимо платена по сметка на НАП.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на разноски, на основание чл. 143, ал. 1 АПК такива му се дължат – 50 лева ДТ и юрисконсултско възнаграждение, с оглед фактическата и правна сложност на спора, съдът го определя в размер на 360 лева на основание чл. 24, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 000030-6808/26.07.2022 г. на заместник изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ДЕЛТА ТУРС 2002“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 410 (четиристотин и десет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: